

Arrest

nr. 282 636 van 4 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 september 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 augustus 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Isara Dag in het district Marawara, gelegen in de provincie Kunar. U bent Pashtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de tiende klas. Daarna ging u naar de Professional Agriculture School in Marawara, waar u na vier maanden moest stoppen omwille van de problemen die begonnen. Daarnaast was u ook vrijwilliger inzake vaccinaties en lid van de vereniging H. Z. (...) in uw district met als doel informatie te geven aan mensen inzake het belang van naar school gaan en vaccinaties.

Twee en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, ongeveer in augustus 2018, verhuisde uw buurmeisje Q. (...) samen met haar familie naar uw dorp. Q. (...) kwam vanaf het begin geregeld met haar schoonzus, de echtgenote van haar broer I. (...), naar uw huis om water te halen via de waterpomp. Op die manier leerde u haar kennen en werd ze uw vriendin. Daar u niet vaak met haar kon spreken omdat jullie familie bijna altijd aanwezig was, kocht u haar een gsm zodat jullie met elkaar in het geheim konden praten en afspreken. Vijf à zes maanden voor uw problemen begonnen en u Afghanistan verliet, startte u een relatie met haar. Dit was ongeveer in augustus à september 2020.

Uw eigen echtgenote, met wie u ongeveer zeven en een halve maand voor uw aankomst in België gehuwd was op 5 januari 2021, was gekozen door uw ouders sinds uw kindertijd en u hield niet zoveel van haar. Zeven dagen na jullie huwelijk ging ze naar het huis van haar ouders. U belde toen naar Q. (...) en zij vroeg u om naar haar huis te komen. Om 12 uur 's nachts bent u naar haar gegaan, ze hadden een gastenkamer waar u met haar afspraak. Haar broer I. (...) hoorde geluid en klopte op de deur van de gastenkamer. Toen Q. (...) uiteindelijk de deur opendeed, bent u spoorslags gevlucht door het raam. Haar broer zag u en liep u achterna. Toen u hem was kwijtgeraakt, heeft u uw neef gebeld. U bent samen met hem naar zijn huis in Lahor Dag gegaan. U heeft uw neef en zijn vader, de broer van uw vader, op de hoogte gebracht van wat er was gebeurd.

De volgende ochtend ging uw oom langs vaderskant naar het huis van uw ouders. Hij hoorde daar dat Q. (...) de vorige nacht door haar broer was vermoord en dat ze naar uw huis waren gekomen, met uw vader hadden gevochten en hem gevraagd hadden zijn zoon te brengen. Uw oom vertelde uw vader waar u was. De dag na de begrafenis van Q. (...) heeft uw vader besloten de ouderen van het dorp te verzamelen en hij heeft ze meegenomen naar Q. (...) haar huis voor een jirga om vergiffenis te vragen. Haar familie zei dat ze geen rust zouden vinden vooraleer ze u zouden gevonden hebben.

Na drie dagen in Lahor Dag, bent u gevlucht naar een voormalige klasgenoot in Kabul. U hoorde van uw vader dat er nog twee jirga's waren georganiseerd om het incident op te lossen, maar zonder resultaat. De familie van Q. (...) was nog steeds naar u op zoek. Haar ooms en haar broer zaten bij de taliban en zouden u overal in Afghanistan vinden. Uw vader verkocht een veld en zorgde dat u Afghanistan kon verlaten.

U vertrok in februari 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 19 augustus 2021 aan in België waar u op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek uit Afghanistan en de val van de regering ontving uw vader twee dreigbrieven van de taliban waarin ze hem vroegen zijn zoon te bezorgen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van uw (vermoorde) vriendin die bij de taliban zitten wegens jullie verboden relatie.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, een kopie van de taskara's van uw ouders en broers, uw lidkaart van de vereniging waar u bij zat, een certificaat van uw school, een certificaat van uw vrijwilligerswerk inzake vaccinaties, een brief van de jirga's die plaatsvonden en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de familie van uw buurmeisje Q. (...) wegens jullie verboden relatie. Q. (...) zou reeds gedood zijn door haar oudere broer I. (...). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevend ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees vermoord te worden.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van de door u voorgehouden relatie. Zo is de wijze waarop de relatie tot stand kwam weinig aannemelijk. U verklaart dat Q. (...) samen met haar schoonzus, de vrouw van haar broer, 's nachts, waarmee u elke avond om acht of negen uur bedoelt, water kwam halen bij jullie thuis via de waterpomp (CGVS, p. 18-19 en CGVS 2, p. 13). Wat de naam van deze schoonzus is, met wie ze elke avond water kwam halen, weet u echter vreemd genoeg niet te vertellen (CGVS, p. 23, CGVS 2, p. 13). Hoewel u zelf stelt dat het cultureel bepaald was dat vrouwen overdag binnen bleven, zouden zij toch met hun twee 's avonds naar jullie huis mogen gekomen zijn om water te halen omdat er dan minder volk buiten aanwezig was. Haar familie zou daar geen probleem mee gehad hebben en uw familie was tijdens dit gebeuren in het huis aanwezig (CGVS 2, p. 13). Ofschoon u tijdens het eerste interview op het CGVS stelt dat jullie met elkaar begonnen te praten via lichaamstaal toen zij voor de eerste keer water kwam halen met haar schoonzus bij jullie huis (CGVS, p. 19), verklaart u opvallend genoeg tijdens het tweede interview dan weer dat u in het begin niet met haar sprak en jullie pas zes à zeven maanden voor het incident begonnen te communiceren met blikken en gebarentaal (CGVS 2, p. 14). Dat u overigens met elkaar kon communiceren via lichaamstaal is merkwaardig daar het 's avonds was dat ze langskwamen. Wanneer haar schoonzus het water naar buiten bracht, zou u soms voor een minuut of anderhalve minuut alleen met haar geweest zijn en probeerde u met haar te spreken. U zou haar dan gevraagd hebben hoe het met haar ging en haar gezegd hebben dat ze er mooi uitzag (CGVS, p. 19, CGVS 2, p. 15). Dat ging niet altijd goed want meestal waren haar schoonzus en uw familie erbij en konden jullie niet praten met elkaar (CGVS, p. 19 en 20, CGVS 2, p. 14).

Vijf à zes maanden voor het incident, ongeveer in augustus à september 2020, zou u een gsm voor haar gekocht hebben en zouden jullie een relatie begonnen zijn (CGVS, p. 19). Jullie communiceerden stiekem met elkaar via de gsm en zouden een aantal keren bij elkaars huis afgesproken hebben via de gsm (CGVS, p. 20). Dat u als Pashtoen zijnde een meisje, waarmee u slechts enkele keren kort gesproken had, ineens een gsm koopt waarna u een relatie met haar begint, is compleet ongelooftwaardig. Het is namelijk niet de gebruikelijke manier waarop relaties en huwelijken in Afghanistan tot stand komen. Bovendien was u reeds sinds uw kindertijd door uw familie beloofd aan uw nicht, de dochter van uw oom langs vaderskant (CGVS, p. 11). Uit beschikbare informatie (zie administratief dossier, stuk 1 en 2) blijkt dat een huwelijk traditioneel tot stand komt door toedoen van de familie van de jongen en het meisje, waarbij het initiatief bijna altijd genomen wordt door de familie van de jongen. De meeste huwelijken vinden plaats om het verbond binnen de stam te versterken. Neven langs vaderskant worden gezien als de ideale partner. Het is eerder de zeldzame uitzondering, in grote steden, dat jongeren daten en zelf kiezen wie hun echtgenoot wordt.

Verder kan uit beschikbare informatie (een kopie daarvan bevindt zich in het administratief dossier) ook afgeleid worden dat er in Afghanistan een cultuur van seksesegregatie heerst. In gevallen waar er toch een mengeling is tussen mannen en vrouwen, wordt er een sociale afstand gehouden. Dat u volledig tegen alle gebruiken van de Afghaanse cultuur zou ingegaan zijn, wetende dat dit dermate ernstige gevolgen kon hebben, is bijna ondenkbaar. Door dergelijke actie te stellen schendt u immers niet alleen uw eer en deze van uw familie, maar eveneens deze van Q. (...) en haar familie. Dit terwijl volgens de Pashtoenwali (normensysteem van de Pashtoenen) eer één van de belangrijkste waarden is voor Pashtoenen. U was hier nochtans zeer goed van op de hoogte daar u aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat volgens jullie gewoontes als Pashtoenen het zo is, dat als iemand een relatie heeft met iemand anders, zonder gehuwd te zijn, de familie beide personen gaan vermoorden en dit de enige oplossing is. In zo'n geval zou er sprake zijn van de eer van de familie en van de stam (CGVS, p. 24-25). Daarnaast geeft u ook nog eens te verstaan dat u zich bewust was van het risico dat u nam (CGVS, p. 23, CGVS 2, p. 17). Deze onbezorgdheid van uw kant roept dan ook vragen op. Temeer u zelf stelt dat Q. (...) tijdens jullie afspraken heel bang geweest zou zijn en zo snel mogelijk terug naar huis wilde (CGVS, p. 19-20). Dat u haar een gsm gekocht zou hebben om af te spreken en zo een relatie met haar begon terwijl u weet had van de mogelijke gevolgen voor jullie beiden raakt kant noch wal.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie administratief dossier, stuk 1 en 4) dat buitenechtelijke affaires of relaties voor het huwelijk een zeer gevoelig onderwerp uitmaken in alle etnische groepen binnen Afghanistan, maar dat de Pashtoenen hierover een nog striktere opvatting op nahouden, zeker op het Afghaanse platteland. Dat u, zich bewust van wat de mogelijke gevolgen konden zijn voor haar maar ook voor u, de relatie met Q. (...) begon en via de gsm meermaals met haar afspraak, getuigt van weinig voorzichtigheid in uw en haar hoofde. Zo sprak u meermaals bij elkaar thuis in de gastenkamer af terwijl iedereen aanwezig was (CGVS, p. 21). Uw afwezigheid van ongerustheid en het gemak waarmee u een buitenechtelijke verboden relatie lijkt te hebben gehad, lijken weinig geloofwaardig.

Dat u voorgaande zaken voorts gedaan zou hebben in uw dorp Isara Dag in het district Marawara, terwijl u zelf stelt dat de taliban sterk aanwezig was in uw district en er veel gevechten waren tussen de taliban en de overheid (CGVS, p. 9-10), maakt de totstandkoming van uw relatie enkel des te ongeloofwaardiger. Iedereen weet namelijk dat de taliban zeer conservatief zijn en dat eer voor Pashtoenen van zeer groot belang is. Dat u toch zo impulsief gehandeld zou hebben kan, gelet op de Afghaanse context, niet overtuigen.

Daarnaast stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals dat u een relatie met Q. (...) had (CGVS, p. 16 en 19). Op de vraag wanneer jullie relatie exact begon, stelt u expliciet dat jullie relatie startte toen u de gsm voor haar kocht vijf à zes maanden voor uw problemen begonnen (CGVS, p. 19 en 20). Bij uw interview op DVZ echter geeft u uitdrukkelijk te kennen dat jullie bij elkaar thuis kwamen maar dat jullie geen relatie met elkaar hadden (Vragenlijst DVZ, p. 2). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat jullie gewoon vriend en vriendin waren en dat jullie nooit seksueel contact met elkaar hebben gehad. Op de vraag of jullie dan een relatie hadden of niet, zegt u van niet. Wanneer u dan opnieuw geconfronteerd wordt met het feit dat u de hele tijd sprak over een relatie met haar, stelt u dat u wel verliefd was op elkaar en jullie met elkaar knuffelden (CGVS, p. 20-21). Dat u zichzelf zo tegensprekt en vaag bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie.

Uw verklaringen over hoe jullie de tijd samen spendeerden tijdens jullie afspraakjes laat bovendien ook te wensen over. Eerst zegt u dat jullie gewoon elkaar spraken, verder niets speciaals (CGVS, p. 20). Daarna verklaart u dan weer dat jullie twee à drie minuten afspraken en dat jullie elkaar knuffelden (CGVS, p. 21). U zou drie keer naar haar thuis gegaan zijn en zij zou twee keer bij u geweest zijn en jullie zagen elkaar dan in de gastenkamer (CGVS, p. 20-21). Jullie spraken voor vijf minuten of soms zeven à acht minuten af en spraken met elkaar over de liefde, knuffelden elkaar en gingen dan uiteen (CGVS, p. 21). Op de vraag waarover jullie nog spraken, blijft u heel vaag (CGVS, p. 22). U antwoordt meermaals dat jullie elkaar gewoon spraken, niets speciaals (CGVS, p. 19-20). Opvallend is dat u spontaan zeer weinig informatie geeft over de vrouw op wie u stelde verliefd te zijn. Doorheen het hele interview blijft u vaag en antwoordde u kort op de gestelde vragen. Deze oppervlakkige verklaringen over de inhoud van jullie afspraakjes en conversaties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden relatie en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ook uw voorstelling van zaken hoe Q. (...) de deur opende van het gastenverblijf voor haar broer terwijl u er nog was, opdat jullie als het waren betrappt zouden worden, kan echt niet overtuigen. Op de vraag waarom ze niet wachtte om open te maken tot u uit het raam gesprongen was, stelt u dat zij in paniek de deur opende. Hierop wordt u nogmaals gevraagd waarom ze u niet eerst liet ontsnappen voor ze de deur open deed zodat de broer u niet kon zien, waarop u het onbegrijpelijke antwoord formuleert dat haar broer al buiten was toen u uit het raam was gesprongen en hij u dan makkelijk kon pakken (CGVS II, p. 18).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Ook de opmerkingen die u bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 26 januari 2022, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Wat betreft uw activiteiten als lid van de vereniging en als vrijwilliger inzake vaccinaties dient tot slot te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging wegens de taliban heeft aangevoerd. Wanneer u gevraagd wordt of u persoonlijk problemen gekend heeft met de taliban omwille van uw lidmaatschap bij de vereniging, verklaart u namelijk dat de taliban in het algemeen propaganda tegen de vereniging verspreidde en soms leden opbelde om hen te doen stoppen met hun activiteiten voor de vereniging (CGVS 2, p. 7-8). De vereniging zou enkel actief geweest zijn op plaatsen waar de veiligheidssituatie gegarandeerd was. Wanneer jullie de Onafhankelijkheidsdag of de eerste dag van het nieuwe jaar vierden in het districtscentrum, waren er soms incidenten met de taliban die jullie beschoten

vanuit de bergen. Na het laatste incident op de Onafhankelijkheidsdag van 2020 in het districtscentrum, gingen jullie echter gewoon verder met jullie activiteiten (CGVS 2, p. 6-7). U zou zelf ook drie à vier keer zijn opgebeld door een onbekend nummer om te vragen te stoppen met uw activiteiten, zoniet zouden ze u vermoorden. Gevraagd wat er na die telefoontjes nog gebeurde, geeft u aan dit verteld te hebben aan de voorzitter van de vereniging die u zei verder door te zetten en niet te stoppen met de vereniging. U zou dan ook actief lid van de vereniging gebleven zijn tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Na de machtsovername van de taliban zou de voorzitter bovendien op twitter gedeeld hebben dat de vereniging uiteengevallen was (CGVS 2, p. 6 en 11). Voorts zou u als vrijwilliger inzake de polio vaccinatie, als u van deur tot deur ging, nooit persoonlijk incidenten met de taliban meegemaakt hebben. Hoewel sommige voorstanders van de taliban hun kinderen weigerden te laten vaccineren, zou u nooit persoonlijk gevisieerd geweest zijn door de taliban. U verklaart dat de taliban 's nachts actief zou geweest zijn in uw dorp terwijl jullie de vaccinaties overdag van deur tot deur uitvoerden (CGVS 2, p. 11).

Voorts kunnen de door u neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw familieleden. De certificaten van uw school en uw vrijwilligerswerk inzake vaccinaties en de lidkaart van de vereniging voegen bovendien niets toe aan uw individuele asielmotieven. Met betrekking tot de twee dreigbrieven van de taliban vallen nog enkele opmerkingen te noteren: zo zegt u eerst dat die brieven van het districtshuis zijn en naar uw vader gestuurd zijn en vervolgens voegt u eraan toe dat de brieven door de commandant van de taliban naar jullie gestuurd zijn (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud wijzigt u dit enigszins en beweert u dat de brieven persoonlijk door de taliban naar jullie huis gebracht werden. Op de vraag aan wie de brieven gericht waren, stelt u dat ze aan uw vader gericht waren en dat ze geschreven werden door het hoofd van het district (CGVS II, p. 20). Nochtans blijkt uit de brieven dat ze niet aan uw vader gericht zijn maar aan de "esteemed command of recruitment", ondertekend door de politiecommandant. Dat een interne brief op die manier door de taliban zelf bij u thuis zou afgeleverd zijn, valt moeilijk te geloven. Bovendien is het bijzonder eigenaardig dat beide brieven een heel eigenaardig jaartal dragen: met name 1343, hetgeen omgerekend naar de westerse kalender 1924 betreft. Inzake de brief van de jirga dient het volgende vastgesteld te worden: u situeert de eerste jirga de dag na de begrafenis van Q. (...), de tweede jirga zou ongeveer tien dagen later plaats gevonden hebben en de derde acht dagen later, u vat samen dat er drie jirga's waren binnen één maand. U geeft aan dat u tijdens de eerste jirga in het huis van uw tante langs vaderskant was en dat u tijdens de tweede en derde keer in Kabul vertoefde (CGVS I, p. 25). U stelt dat die brief meteen na de derde jirga geschreven werd en bevestigt nogmaals dat er drie jirga's op één maand waren en dat u al vertrokken was toen die brief werd opgesteld (CGVS II, p. 19). De brief is echter gedateerd op 4 mizan 1400, hetgeen overeenkomt met 26 september 2021. Als de drie jirga's binnen één maand plaats vonden en u zich toen nog in Afghanistan bevond, dan hadden ze alle plaats in januari – februari 2021. De brief die u neerlegt werd bijgevolg niet meteen na de derde jirga dan geschreven maar meer dan een half jaar later. Ook eigenaardig is dat uw vader de familienaam K. (...) krijgt aangemeten in deze brief, daar waar u uitdrukkelijk verklaarde dat alleen M. (...) gebruikt wordt in uw familie (CGVS I, p. 3). Aan documenten kan overigens enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt ook dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vooreerst dat de commissaris-generaal volledig ten onrechte de bestreden beslissing nam en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te zullen worden door de familie van zijn (vermoorde) vriendin omwille van hun verboden relatie.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet heeft kunnen overtuigen van de door hem voorgehouden relatie, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij deze handelingen gedaan heeft vóór de Taliban de macht hebben genomen over heel Afghanistan. Op dat ogenblik bestond nog (in bepaalde gebieden) een (beperkte) tolerantie tegenover buitenechtelijke relaties. Het moge duidelijk zijn dat sinds de Taliban de volledige macht hebben overgenomen in Afghanistan, ook deze (beperkte) vrijheden verder teruggeschoefd werden.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen, laat verzoeker het volgende gelden:

*“Verzoeker wenst evenwel te informeren dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, p. 491.*

*Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid, (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredveldt, *The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars*. R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing*. J. Herlihy en S. Turner (2006), *Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81.)”*

Tegen de motieven van de bestreden beslissing over zijn activiteiten als lid van de vereniging H. Z. en als vrijwilliger inzake vaccinaties voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker wenst te antwoorden dat een vooraanstaand lid was van de vereniging die als doel had om mensen in contact te brengen met mensen die tegen de overheid zijn. Het is dus wel degelijk heel riskant, met risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.”

Vervolgens verwijst verzoeker ondergeschikt naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

*“De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, *Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)” (...)* (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, *Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: (...)

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: (...) WHO, *Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 september 2021*, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>.

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: (...) OCHA, *Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 september 2021)*, 13 september 2021, beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.

Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: (...) The Guardian, *“Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI*, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: n "(...)".The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-newgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "(...)" United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "(...)" (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt: "(...)"

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers)"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022. In deze verweernota refereert zij ook (onder meer) aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie"

van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de familie van zijn (vermoorde) vriendin hem zal doden wegens de relatie die hij met het vermoorde meisje had.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze aanstipt dat verzoeker het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van de door hem voorgehouden relatie. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo is de wijze waarop de relatie tot stand kwam weinig aannemelijk. U verklaart dat Q. (...) samen met haar schoonzus, de vrouw van haar broer, 's nachts, waarmee u elke avond om acht of negen uur bedoelt, water kwam halen bij jullie thuis via de waterpomp (CGVS, p. 18-19 en CGVS 2, p. 13). Wat de naam van deze schoonzus is, met wie ze elke avond water kwam halen, weet u echter vreemd genoeg niet te vertellen (CGVS, p. 23, CGVS 2, p. 13). Hoewel u zelf stelt dat het cultureel bepaald was dat vrouwen overdag binnen bleven, zouden zij toch met hun twee 's avonds naar jullie huis mogen gekomen zijn om water te halen omdat er dan minder volk buiten aanwezig was. Haar familie zou daar geen probleem mee gehad hebben en uw familie was tijdens dit gebeuren in het huis aanwezig (CGVS 2, p. 13). Ofschoon u tijdens het eerste interview op het CGVS stelt dat jullie met elkaar begonnen te praten via lichaamstaal toen zij voor de eerste keer water kwam halen met haar schoonzus bij jullie huis (CGVS, p. 19), verklaart u opvallend genoeg tijdens het tweede interview dan weer dat u in het begin niet met haar sprak en jullie pas zes à zeven maanden voor het incident begonnen te communiceren met blikken en gebarentaal (CGVS 2, p. 14). Dat u overigens met elkaar kon communiceren via lichaamstaal is merkwaardig daar het 's avonds was dat ze langskwamen. Wanneer haar schoonzus het water naar buiten bracht, zou u soms voor een minuut of anderhalve minuut alleen met haar geweest zijn en probeerde u met haar te spreken. U zou haar dan gevraagd hebben hoe het met haar ging en haar gezegd hebben dat ze er mooi uitzag (CGVS, p. 19, CGVS 2, p. 15). Dat ging niet altijd goed want meestal waren haar schoonzus en uw familie erbij en konden jullie niet praten met elkaar (CGVS, p. 19 en 20, CGVS 2, p. 14).

Vijf à zes maanden voor het incident, ongeveer in augustus à september 2020, zou u een gsm voor haar gekocht hebben en zouden jullie een relatie begonnen zijn (CGVS, p. 19). Jullie communiceerden stiekem met elkaar via de gsm en zouden een aantal keren bij elkaars huis afgesproken hebben via de gsm (CGVS, p. 20). Dat u als Pashtoen zijnde een meisje, waarmee u slechts enkele keren kort gesproken had, ineens een gsm koopt waarna u een relatie met haar begint, is compleet ongeloofwaardig. Het is namelijk niet de gebruikelijke manier waarop relaties en huwelijken in Afghanistan tot stand komen. Bovendien was u reeds sinds uw kindertijd door uw familie beloofd aan uw nicht, de dochter van uw oom langs vaderskant (CGVS, p. 11). Uit beschikbare informatie (zie administratief dossier, stuk 1 en 2) blijkt dat een huwelijk traditioneel tot stand komt door toedoen van de familie van de jongen en het meisje,

waarbij het initiatief bijna altijd genomen wordt door de familie van de jongen. De meeste huwelijken vinden plaats om het verbond binnen de stam te versterken. Neven langs vaderskant worden gezien als de ideale partner. Het is eerder de zeldzame uitzondering, in grote steden, dat jongeren daten en zelf kiezen wie hun echtgenoot wordt.

Verder kan uit beschikbare informatie (een kopie daarvan bevindt zich in het administratief dossier) ook afgeleid worden dat er in Afghanistan een cultuur van sekse-segregatie heerst. In gevallen waar er toch een mengeling is tussen mannen en vrouwen, wordt er een sociale afstand gehouden. Dat u volledig tegen alle gebruiken van de Afghaanse cultuur zou ingegaan zijn, wetende dat dit dermate ernstige gevolgen kon hebben, is bijna ondenkbaar. Door dergelijke actie te stellen schendt u immers niet alleen uw eer en deze van uw familie, maar eveneens deze van Q. (...) en haar familie. Dit terwijl volgens de Pashtoenwali (normensysteem van de Pashtoenen) eer één van de belangrijkste waarden is voor Pashtoenen. U was hier nochtans zeer goed van op de hoogte daar u aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat volgens jullie gewoontes als Pashtoenen het zo is, dat als iemand een relatie heeft met iemand anders, zonder gehuwd te zijn, de familie beide personen gaan vermoorden en dit de enige oplossing is. In zo'n geval zou er sprake zijn van de eer van de familie en van de stam (CGVS, p. 24-25). Daarnaast geeft u ook nog eens te verstaan dat u zich bewust was van het risico dat u nam (CGVS, p. 23, CGVS 2, p. 17). Deze onbezorgdheid van uw kant roept dan ook vragen op. Temeer u zelf stelt dat Q. (...) tijdens jullie afspraken heel bang geweest zou zijn en zo snel mogelijk terug naar huis wilde (CGVS, p. 19-20). Dat u haar een gsm gekocht zou hebben om af te spreken en zo een relatie met haar begon terwijl u weet had van de mogelijke gevolgen voor jullie beiden raakt kant noch wal.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie administratief dossier, stuk 1 en 4) dat buitenechtelijke affaires of relaties voor het huwelijk een zeer gevoelig onderwerp uitmaken in alle etnische groepen binnen Afghanistan, maar dat de Pashtoenen hierover een nog striktere opvatting op nahouden, zeker op het Afghaanse platteland. Dat u, zich bewust van wat de mogelijke gevolgen konden zijn voor haar maar ook voor u, de relatie met Q. (...) begon en via de gsm meermaals met haar afsprak, getuigt van weinig voorzichtigheid in uw en haar hoofde. Zo sprak u meermaals bij elkaar thuis in de gastenkamer af terwijl iedereen aanwezig was (CGVS, p. 21). Uw afwezigheid van ongerustheid en het gemak waarmee u een buitenechtelijke verboden relatie lijkt te hebben gehad, lijken weinig geloofwaardig.

Dat u voorgaande zaken voorts gedaan zou hebben in uw dorp Isara Dag in het district Marawara, terwijl u zelf stelt dat de taliban sterk aanwezig was in uw district en er veel gevechten waren tussen de taliban en de overheid (CGVS, p. 9-10), maakt de totstandkoming van uw relatie enkel des te ongeloofwaardiger. Iedereen weet namelijk dat de taliban zeer conservatief zijn en dat eer voor Pashtoenen van zeer groot belang is. Dat u toch zo impulsief gehandeld zou hebben kan, gelet op de Afghaanse context, niet overtuigen.

Daarnaast stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals dat u een relatie met Q. (...) had (CGVS, p. 16 en 19). Op de vraag wanneer jullie relatie exact begon, stelt u expliciet dat jullie relatie startte toen u de gsm voor haar kocht vijf à zes maanden voor uw problemen begonnen (CGVS, p. 19 en 20). Bij uw interview op DVZ echter geeft u uitdrukkelijk te kennen dat jullie bij elkaar thuis kwamen maar dat jullie geen relatie met elkaar hadden (Vragenlijst DVZ, p. 2). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat jullie gewoon vriend en vriendin waren en dat jullie nooit seksueel contact met elkaar hebben gehad. Op de vraag of jullie dan een relatie hadden of niet, zegt u van niet. Wanneer u dan opnieuw geconfronteerd wordt met het feit dat u de hele tijd sprak over een relatie met haar, stelt u dat u wel verliefd was op elkaar en jullie met elkaar knuffelden (CGVS, p. 20-21). Dat u zichzelf zo tegenspreekt en vaag bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie.

Uw verklaringen over hoe jullie de tijd samen spendeerden tijdens jullie afspraken laat bovendien ook te wensen over. Eerst zegt u dat jullie gewoon elkaar spraken, verder niets speciaals (CGVS, p. 20). Daarna verklaart u dan weer dat jullie twee à drie minuten afspraken en dat jullie elkaar knuffelden (CGVS, p. 21). U zou drie keer naar haar thuis gegaan zijn en zij zou twee keer bij u geweest zijn en jullie zagen elkaar dan in de gastenkamer (CGVS, p. 20-21). Jullie spraken voor vijf minuten of soms zeven à acht minuten af en spraken met elkaar over de liefde, knuffelden elkaar en gingen dan uiteen (CGVS, p. 21). Op de vraag waarover jullie nog spraken, blijft u heel vaag (CGVS, p. 22). U antwoordt meermaals dat jullie elkaar gewoon spraken, niets speciaals (CGVS, p. 19-20). Opvallend is dat u spontaan zeer weinig informatie geeft over de vrouw op wie u stelde verliefd te zijn. Doorheen het hele interview blijft u vaag en antwoordde u kort op de gestelde vragen. Deze oppervlakkige verklaringen over de inhoud van jullie afspraken en conversaties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden relatie en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat de commissaris-generaal volledig ten onrechte de bestreden beslissing nam en het herhalen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te zullen worden door de familie van zijn (vermoorde) vriendin wegens hun verboden relatie, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij “*deze handelingen*” gedaan heeft vóór de taliban de macht hebben genomen over heel Afghanistan en dat op dat ogenblik nog (in bepaalde gebieden) een (beperkte) tolerantie bestond tegenover buitenechtelijke relaties, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst erop dat de informatie in het administratief dossier evenzeer betrekking heeft op de periode vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en dat hieruit niet kan blijken dat er in Afghanistan vóór deze machtsovername een zekere tolerantie bestond tegenover buitenechtelijke relaties. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat er vóór de machtsovername door de taliban in de regio waarvan hij verklaarde afkomstig te zijn een (beperkte) tolerantie bestond tegenover buitenechtelijke relaties en verklaarde zelf daarentegen dat het gevaarlijk was en altijd gevaarlijk is geweest om kort na het huwelijk af te spreken met een andere vrouw (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 januari 2022, p. 23). Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven – waarvan de meeste door verzoeker niet worden betwist – dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is het CGVS te overtuigen van de door hem voorgehouden relatie.

Door met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden nog te informeren dat “*een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten*” en daarbij te wijzen op algemene informatie over psychologisch onderzoek verschoont verzoeker niet dat hij de ene keer zegt dat hij wel een relatie had en de andere keer niet, noch dat hij spontaan zeer weinig informatie gaf over de vrouw met wie hij beweerde een relatie te hebben gehad die tot haar dood en tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst heeft geleid. De vaststelling dat verzoeker deze tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op deze motieven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verboden relatie in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die uit deze relatie zouden zijn ontstaan en aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen die uit zijn buitenechtelijke relatie zouden zijn ontstaan geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief, dat verzoeker volledig ongemoeid laat:

“Ook uw voorstelling van zaken hoe Q. (...) de deur opende van het gastenverblijf voor haar broer terwijl u er nog was, opdat jullie als het waren betrappt zouden worden, kan echt niet overtuigen. Op de vraag waarom ze niet wachtte om open te maken tot u uit het raam gesprongen was, stelt u dat zij in paniek de deur opende. Hierop wordt u nogmaals gevraagd waarom ze u niet eerst liet ontsnappen voor ze de deur open deed zodat de broer u niet kon zien, waarop u het onbegrijpelijke antwoord formuleert dat haar broer al buiten was toen u uit het raam was gesprongen en hij u dan makkelijk kon pakken (CGVS II, p. 18).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij zal worden gedood door de familie van zijn (vermoorde) vriendin wegens de relatie die hij met het vermoorde meisje had.

Wat betreft verzoekers activiteiten als lid van de vereniging H. Z. en als vrijwilliger inzake vaccinaties, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende op:

“Wat betreft uw activiteiten als lid van de vereniging en als vrijwilliger inzake vaccinaties dient tot slot te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging wegens de taliban heeft aangevoerd. Wanneer u gevraagd wordt of u persoonlijk problemen gekend heeft met de taliban omwille van uw lidmaatschap bij de vereniging, verklaart u namelijk dat de taliban in het algemeen propaganda tegen de vereniging verspreidde en soms leden opbelde om hen te doen stoppen met hun activiteiten voor de vereniging (CGVS 2, p. 7-8). De vereniging zou enkel actief geweest zijn op plaatsen waar de veiligheidssituatie gegarandeerd was. Wanneer jullie de Onafhankelijkheidsdag of de eerste dag van het nieuwe jaar vierden in het districtscentrum, waren er soms incidenten met de taliban die jullie beschoten vanuit de bergen. Na het laatste incident op de Onafhankelijkheidsdag van 2020 in het districtscentrum, gingen jullie echter gewoon verder met jullie activiteiten (CGVS 2, p. 6-7). U zou zelf ook drie à vier keer zijn opgebeld door een onbekend nummer om te vragen te stoppen met uw activiteiten, zoniet zouden ze u vermoorden. Gevraagd wat er na die telefoontjes nog gebeurde, geeft u aan dit verteld te hebben aan de voorzitter van de vereniging die u zei verder door te zetten en niet te stoppen met de vereniging. U zou dan ook actief lid van de vereniging gebleven zijn tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Na de machtsovername van de taliban zou de voorzitter bovendien op twitter gedeeld hebben dat de vereniging uiteengevallen was (CGVS 2, p. 6 en 11). Voorts zou u als vrijwilliger inzake de polio vaccinatie, als u van deur tot deur ging, nooit persoonlijk incidenten met de taliban meegemaakt hebben. Hoewel sommige voorstanders van de taliban hun kinderen weigerden te laten vaccineren, zou u nooit persoonlijk gevisieerd geweest zijn door de taliban. U verklaart dat de taliban 's nachts actief zou geweest zijn in uw dorp terwijl jullie de vaccinaties overdag van deur tot deur uitvoerden (CGVS 2, p. 11).”

Door in zijn verzoekschrift louter te antwoorden dat hij *“een vooraanstaand lid was van de vereniging die als doel had om mensen in contact te brengen met mensen die tegen de overheid zijn”* en dat er dus wel degelijk een risico op vervolging is bij terugkeer naar Afghanistan, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw familieleden. De certificaten van uw school en uw vrijwilligerswerk inzake vaccinaties en de lidkaart van de vereniging voegen bovendien niets toe aan uw individuele asielmotieven. Met betrekking tot de twee dreigbrieven van de taliban vallen nog enkele opmerkingen te noteren: zo zegt u eerst dat die brieven van het districtshuis zijn en naar uw vader gestuurd zijn en vervolgens voegt u eraan toe dat de brieven door de commandant van de taliban naar jullie gestuurd zijn (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud wijzigt u dit enigszins en beweert u dat de brieven persoonlijk door de taliban naar jullie huis gebracht werden. Op de vraag aan wie de brieven gericht waren, stelt u dat ze aan uw vader gericht waren en dat ze geschreven werden door het hoofd van het district (CGVS II, p. 20). Nochtans blijkt uit de brieven dat ze niet aan uw vader gericht zijn maar aan de “esteemed command of recruitment”, ondertekend door de politiecommandant. Dat een interne brief op die manier door de taliban zelf bij u thuis zou afgeleverd zijn, valt moeilijk te geloven. Bovendien is het bijzonder eigenaardig dat beide brieven een heel eigenaardig jaartal dragen: met name 1343, hetgeen omgerekend naar de westerse kalender 1924 betreft. Inzake de brief van de jirga dient het volgende vastgesteld te worden: u situeert de eerste jirga de dag na de begrafenis van Q. (...), de tweede jirga zou ongeveer tien dagen later plaats gevonden hebben en de derde acht dagen later, u vat samen dat er drie jirga's waren binnen één maand. U geeft aan dat u tijdens de eerste jirga in het huis van uw tante langs vaderskant was en dat u tijdens de tweede en derde keer in Kabul vertoefde (CGVS I, p. 25). U stelt dat die brief meteen na de derde jirga geschreven werd en bevestigt nogmaals dat er drie jirga's op één maand waren en dat u al vertrokken was toen die brief werd opgesteld (CGVS II, p. 19). De brief is echter gedateerd op 4 mizan 1400, hetgeen overeenkomt met 26 september 2021. Als de drie jirga's binnen één maand plaats vonden en u zich toen nog in Afghanistan bevond, dan hadden ze alle plaats in januari – februari 2021. De brief die u neerlegt werd bijgevolg niet meteen na de derde jirga dan geschreven maar meer dan een half jaar later. Ook eigenaardig is dat uw vader de familienaam K. (...) krijgt aangemeten in deze brief, daar waar u uitdrukkelijk verklaarde dat alleen M. (...) gebruikt wordt in uw familie (CGVS I, p. 3). Aan documenten kan overigens enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielaanvraag, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt ook dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan

als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij zal worden gedood door de familie van zijn (vermoorde) vriendin en dat hij evenmin aannemelijk maakt problemen te zullen kennen omwille van zijn activiteiten als lid van de vereniging H. Z. en als vrijwilliger inzake vaccinaties.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M’Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen*,

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel

sprake is “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op

te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geveiseerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan zes incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP en een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken hebben gedood (*battles*), twee Pakistaanse raketaanvallen (*explosions/remote violence*), onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

In zoverre verzoeker stelt dat de door de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie is gebaseerd op oudere informatie, zelfs nog van voor de machtsovername door de taliban, wijst de Raad er in eerste instantie op dat verwerende partij daaraan is tegemoet gekomen door middel van haar nota met opmerkingen, waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de landeninformatie, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en vervolgens in de nota met opmerkingen, niet meer actueel zou zijn. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter in vraag stellen van de actuele staat van de landeninformatie, zonder informatie voor te leggen die het tegenovergestelde zou aantonen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het oordeel van de *UN High Commissioner for Human Rights*, Michelle Bachelet, die zou stellen dat de nood aan internationale bescherming van Afghanen door de recente gebeurtenissen is vergroot, en waar hij nog voorhoudt dat uit meerdere rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte

gevangenisomstandigheden, stelt de Raad vast dat deze informatie niet overeenkomt met de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en de vaststellingen die hierover *supra* reeds zijn gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN